

УДК 81'42.801.73

СТРУКТУРНІ ОСОБЛИВОСТІ ТРИКОМПЗИТИВ У СЕРЕДНЬОВЕРХНЬОНІМЕЦЬКІЙ МОВІ

Ольга Білецька

*Донецький національний університет,
вул. Університетська 24, м. Донецьк, 83055*

Словоскладання, тобто здатність слів, наявних у мові, сполучатися між собою для вираження нового поняття, вважають одним із найдавніших способів поповнення словникового складу мови внаслідок словотворення.

Ключові слова: композиція, складні слова, лексичні одиниці.

Відомо, що композиція була характерна вже для прадавніх індоєвропейських мов [7, с. 109; 19, с. 33; 9, с. 128; 2, с. 25]. Однак не всі мови однаковою мірою реалізували цей спосіб словотвору. Наприклад, у мовах, що належать до слов'янської групи, кількість складних слів є незначною, тоді як у санскриті, грецькій мові та германських мовах словоскладання набуло особливого розвитку [3, с. 343]. Розквіт словоскладання у прагерманській мові-основі можна пояснити декількома причинами, а саме: згортанням суфіксації, щораз більшою потребою в нових лексичних одиницях, а також технікою і системою алітераційного вірша [7, с. 109–110]. Надалі, після виокремлення німецької мови з прагерманської, словоскладання стало одним із найактивніших процесів і джерел поповнення її словникового складу [4, с. 379]. Особливою рисою композиції в німецькій мові є майже необмежена кількість основ, з яких складається складне слово [Substantivkomposita:]. Перші поодинокі приклади багатоконпонентних композитів можна спостерігати вже у давньовірхньонімецькому періоді [14, с. 47–48]. Однак про системний характер названих утворень можна говорити, починаючи лише з подальших періодів розвитку мови [20, с. 515]. Поява багатоконпонентних композитів у німецькій мові пов'язана як з лінгвістичними, так і з екстралінгвістичними чинниками. До екстралінгвістичних належать економічний підйом країни, розвиток грошового господарства, торгівлі та ремесел, а також поява нових і зростання старих міст [5, с. 144]. За часовим визначенням початок цих процесів на німецькомовній території припав на середньовіччя. Тому словотвір саме цього періоду становить особливий дослідницький інтерес.

Останнім часом словотвір середньовіччя привернув загальну увагу науковців, про що свідчить низка започаткованих наукових проєктів, поява монографій і публікацій, присвячених слововиводу (Müller, Stricker, Ягупова) та словоскладанню (Solms/Wegera/Klein) в цей період. Однак попри появу названих праць ця лакуна все ще не заповнена, існують деякі ділянки, які потребують детальнішого розгляду та аналізу. Наприклад, дещо на "узбіччі" залишилися трикомпонентні складні іменники у середньовірхньонімецькій мові. Очевидно, це пов'язано, перш за все, з кількісною часткою цих оди-

ниці у загальному складі композитів у середньовісхньонімецькій мові. З іншого боку, очевидно, уважають, що трикомпоненти завдяки бінарній структурі підпорядковані тим самим закономірностям, що й двокомпонентні складні слова, які є переважною моделлю. Проте стрімке зростання та спеціалізація цих одиниць на науково-фаховому дискурсі спонукають до ретельнішого вивчення специфіки цих одиниць.

Предметом цього дослідження є іменникові трикомпоненти у середньовісхньонімецькій мові.

Об'єкт дослідження – структурні особливості цих одиниць.

Новизна роботи полягає, перш за все у самому предметі дослідження, а також у синхронно-діахронному та комплексному аналізі субстантивних трикомпонентів у середньовісхньонімецькій мові.

Відсутність ґрунтовних теоретичних праць, присвячених всебічному вивченню складних іменників у середньовісхньонімецькій мові взагалі й трикомпонентів зокрема, зумовлює актуальність дослідження.

Наша мета – комплексний аналіз внутрішньої будови і зовнішнього оформлення трикомпонентних субстантивних композитів у середньовісхньонімецькій мові.

У ході дослідження вирішено низку завдань, а саме:

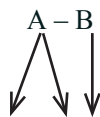
- складання корпусу трикомпонентів у середньовісхньонімецькій мові на підставі лексикографічних джерел;
- визначення кількісних і якісних параметрів досліджуваних одиниць;
- дослідження ролі з'єднувального елемента в оформленні трикомпонентів у названий період;
- фонеморфолгічний і лексемний аналіз безпосередніх складників трикомпонентів та лексем у їхньому складі;
- дослідження процесу лексикалізації в рамках трикомпонентів у середньовісхньонімецькій мові та ін.

Для вирішення поставлених завдань використано такі методи лінгвістичного аналізу, як метод моделювання, аналіз за безпосередніми складниками, компонентний аналіз, а також кількісний метод дослідження мовних одиниць.

Корпус матеріалу дослідження – 364 трикомпоненти, відібрані методом суцільної вибірки з тлумачних словників середньовісхньонімецької мови Лексера та Бенекє [11, 15–17].

1. Кількісні параметри досліджуваних одиниць. Як відомо, складні слова в німецькій мові мають бінарну структуру, тобто побудовані з двох безпосередніх складників, незалежно від кількості лексем, з яких вони утворені. З огляду на бінарну структуру трикомпонентні складні іменники можуть бути представлені у вигляді двох моделей – з лівостороннім та правостороннім розгалуженням, які кількісно нерівномірно представлені в корпусі відібраного матеріалу

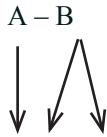
Наприклад, модель з лівостороннім розгалуженням, тобто комплексним детермінативом складається, з 278 одиниць, наприклад:

angelsnuor – stap stm. ‘вудилище’,

mûlboum – rinde f. ‘кора шовковиці’.

До моделі з правостороннім розгалуженням, тобто комплексним основним словом належать 86 одиниць, наприклад:

âbent – sunnenschîn stm. ‘вечірнє сонячне сяйво’,

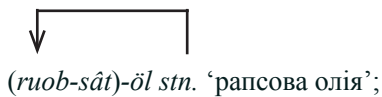
gêlt – schultbrief stm. ‘боргове зобов’язання’.

Різницю в кількісному складі зазначених моделей пояснюють, перш за все, функціями, що їх виконують основне слово і детермінатив у складі трикомпонентів. Основне слово є не тільки формальним, а й інформаційним стрижнем багатокомпонентного складного слова, тобто виконує функцію ядра інформації, яку необхідно передати композиту. Детермінатив же виконує дещо інші функції: уточнює, доповнює, розширює інформацію, передану основним словом.

За характером синтаксичного зв’язку між безпосередніми складниками та лексемами у їхньому складі трикомпоненти поділяють на два типи:

1) детермінативні композити, тобто такі, у складі яких як безпосередні складники, так і лексеми поєднані між собою за способом підрядності, наприклад:

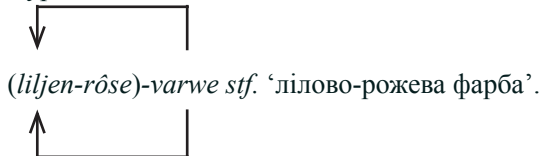
підрядний зв’язок

підрядний зв’язок

2) детермінативно-копулятивні композити, розгалужений детермінатив яких підпорядкований основному слову, а лексеми у складі цього детермінатива поєднані між собою сурядним зв’язком:

сурядний зв’язок

підрядний зв’язок

Спираючись на корпус трикомпонентів у середньовісній німецькій мові, зазначимо, що перший тип трикомпонентних складних слів значно переважає другий і становить 362 одиниці. Стосовно детермінативно-копулятивних трикомпонентів, то вони засвідчені у словниках поодинокими прикладами (дві одиниці) і не мають системного характеру. Це дає підстави стверджувати, що ця модель лише зароджувалася

в період середньовіччя. Подальше кількісне зростання цих одиниць припало лише на нововісньонімецькій період, коли у зв'язку зі стрімким розвитком науки та техніки виникла потреба в найменуванні нових понять у різних галузях життєвого простору.

2. Аналіз з'єднувальних елементів у складі трикомполітів. Екскурс в історію дослідження ролі з'єднувальних елементів в оформленні складних слів у німецькій мові засвідчує, що саме ця складова іменникових комполітів слугувала точкою відліку для їхньої таксонімії. Маємо на увазі класифікацію Я. Грімма, відповідно до якої комполіти поділяють на повноскладні (*echte, eigentliche*), тобто такі, компоненти яких поєднані за способом юкстапозиції без додавання з'єднувального елемента, та неповноскладні (*unechte, uneigentliche*), безпосередні складники яких поєднані між собою за допомогою з'єднувального елемента, який первісно мав форму флексії і був показником числа, відміни та відмінка детермінатива. Про глибину цієї класифікації свідчить той факт, що і до тепер у деяких працях не тільки посилаються, а й використовують цю класифікацію. Стосовно історії виникнення і розвитку цих типів трикомполітів учені мають різні бачення. Наприклад, більшість лінгвістів (W. Wilmanns, H. Paul, W. Fleischer, U. Engel, М. Д. Степанова, В. Павлов, Н. И. Филичева та ін.) вважає найдавнішим саме перший тип комполітів, пояснюючи це, перш за все, тим, що у чистому вигляді він міг існувати лише в ті періоди розвитку мови, коли чітко розрізнялися різні типи основ, що давало змогу прозоро виділити необхідну основу кожного імені. Другий тип комполітів, який виник зі словосполучень, набув поширення у подальші періоди розвитку мови, у цьому разі колишню флексію почали тлумачити як з'єднувальний елемент. В. Хенцен та Ст. Жепіч дотримуються іншої думки, зазначаючи у працях, що повноскладні та неповноскладні комполіти виникли одночасно, і посилаючись на те, що в найдавніших пам'ятках писемності зафіксовані обидва названі типи [14, с. 36; 21, с. 23].

З огляду на сказане, доречно розглянути структурні особливості трикомполітів саме зі з'єднувальних елементів, порівнюючи закономірності, характерні для двокомпонентних складних слів, з їхнім проявом у трикомполітах.

Аналіз досліджуваних одиниць засвідчив, що переважну більшість становлять повноскладні сполучення (341 одиниць), компоненти яких поєднані між собою за способом нанизування, що можна пояснити більшою простотою та зручністю цього способу порівняно з неповноскладними сполученнями. У цьому випадку вслід за Ст. Жепічем можна говорити про нульовий з'єднувальний елемент [21, с. 24].

Окрім уже зазначеної моделі з нульовим з'єднувальним елементом, у середньовісньонімецькій мові зафіксовано також неповноскладні трикомполіти, кількість яких значно менша, про що свідчать наведені нижче дані:

1) трикомполіти зі з'єднувальним елементом *-n-* налічують 31 приклад, наприклад: *viurglocke-n-zît stfn* 'набат, що сповіщає про пожежу'; *vürste-n-lastergesanc stmn* 'трагедія';

2) кількість трикомполітів зі з'єднувальним елементом *-e-* становить 4 одиниці, наприклад: *hov-e-teidinc stn* 'суд феодала'; *holderblüt-e-muos stn* 'мус з квітів бузини';

3) трикомполіти зі з'єднувальними елементами *-s-* та *-er-* засвідчені поодинокими прикладами, наприклад: *koufman-s-guot* 'товар, предмет торгівлі'; *holderblet-er-saft stn* 'сід з листя бузини'.

Дослідження морфологічних особливостей детермінатива трикомполітів доводить,

що з'єднувальний елемент *-n-* додавали до іменників жіночого роду, що закінчуються на *-e-*, наприклад: *mittewoche-n-tac* 'середа' (15 прикладів) або до іменників слабкої відміни чоловічого роду, наприклад: *hüsgenöze-n-ambet* 'домочадець' (16 одиниць).

3. Фономорфологічні та словотвірні особливості іменникових трикомпонентів у середньовісній німецькій мові. Під фономорфологічними особливостями складних слів у цьому дослідженні маємо на увазі ті характерні зміни, які відбуваються в структурі іменної основи у складі композитів порівняно з відповідними вільними (незв'язаними) іменниками. Ці зміни поділяють на фонетичні, тобто ті, які відбуваються у звуковому складі слова, та морфологічні, що змінюють граматичні категорії слова.

До фонетичних змін належать: зміна кореневого голосного або його довжини, зміна глухого приголосного на дзвінкий або навпаки, а також редукція останнього голосного *-e-* детермінатива, яка відбувається під впливом основного слова. Приклади наведені у табл. 1.

Таблиця 1

Фонетичні зміни у складі компонентів іменникових трикомпонентів

№	Вихідна основа		Похідний іменник	
	приклад	переклад	приклад	переклад
I. Зміни голосних				
1	<i>ambahte stn</i>	'служба, посада, професія'	<i>banwartambet stn</i>	'посада наглядача за правами общини'
2	<i>krân stf</i>	'корона, вінок, люстра'	<i>kranewitber stf</i>	'ялова ягода'
II. Зміни приголосних				
3	<i>hof stm</i>	'двір'	<i>gîselhoveman stm</i>	'заступник при дворі'
4	<i>wende stf</i>	'зміна'	<i>sunnewenttac stm</i>	'Іванів день, день сонцестояння'
III. Редукція останнього голосного				
5	<i>kinbete stn</i>	'післяпологовий період'	<i>kindebetgemach stn</i>	'відпочинок після пологів'

Зміни голосних та приголосних у складі компонентів композитів, очевидно, можна пояснити тим, що у складних словах виступають різні морфологічні форми іменників: корінь, основа або навіть одна з відмінкових форм слова. Редукція останніх голосних відбувається для дотримання існуючих у мові закономірностей, а саме – вживання як компонентів композитів у переважній більшості простих односкладових іменників.

Що стосується морфологічних особливостей складних іменників, а саме його належності до певної граматичної категорії (рід, число, відміна), то вони повністю визначаються за другим безпосереднім складником (основним словом) композитів. Тому надалі в процесі дослідження виконано ретельний аналіз цього компонента складних слів з метою виявлення спільних та відмінних рис відповідних іменників у складі трикомпонентів та у їхньому вільному вживанні. Цей аналіз засвідчив, що основними способами виділення іменників у складі трикомпонентів були уточнення або зміна їхнього граматичного роду та відміни.

Уточнення роду та відміни відбувалося в тих випадках, коли іменник у вільному

вживання мав дублетні форми цих граматичних категорій, наприклад: іменник *hecke* ‘кущ’ визначений у словнику як іменник жіночого роду сильної або слабкої відміни, тоді як композит *hagendornhecke* ‘кущ глоду’ належить до сильної відміни жіночого роду; рід іменника сильної відміни *tranc* ‘напій’ у вільному вживанні може бути як чоловічим, так і середнім, у складі ж трикомполіта *mûlbertranc* ‘сільська страва з сиру, часнику, олії, оцту та ін.’ таких коливань не спостерігають, складний іменник належить до сильної відміни чоловічого роду.

Зміна граматичного роду або відміни іменника, очевидно, пов’язана з його переосмисленням у складі композитів та свідчить про те, що з семантичного погляду це не просто структурно переоформлений іменник, а інше за значенням слово, наприклад: іменник *brust* ‘груди’ визначений як іменник сильної відміни жіночого роду, а лексикалізоване основне слово *armbrust* ‘арбалет’ належить до сильної відміни середнього роду.

З погляду словотвору, безпосередні складники трикомполітів можуть бути представлені простими, похідними або складними іменниками різних словотвірних типів, тобто безпосередніми складниками може бути коренева основа, основа, утворена внаслідок конверсії або імпліцитного словотворення, суфіксальна, префіксальна або суфіксально-префіксальна основа, а також складне або складнопохідне слово.

Аналіз фактичного матеріалу засвідчив, що детермінатив трикомполітів у переважній більшості випадків є складним іменником. Трикомпонентні складні слова з простою або похідною основою як перший безпосередній складник утричі поступаються трикомполітам з розгалуженим детермінативом. Такий кількісний розподіл словотвірних моделей, очевидно, пов’язаний з зазначеними вище функціональними призначеннями детермінатива та основного слова.

Словотвірна структура основного слова в складі трикомполітів у середньовіхньонімецькій мові є більш різноманітною і представлена майже всіма словотвірними моделями (табл. 2).

Таблиця 2

Словотвірні моделі основного слова у складі трикомполітів

Модель	Приклади	Переклад
Складне слово	<i>vêlt-rôsenstoc</i>	‘кущ диких троянд’
Коренева основа	<i>angelsnuor-stap</i>	‘вудилище’
Основа, утворена внаслідок конверсії	<i>ambetman-lêhen</i>	‘феод’
Суфіксальна основа	<i>lînwât-mâler</i>	‘художник’
Префіксальна основа	<i>êrtrîch-gerûste</i>	‘земельні споруди’
Основа, утворена внаслідок імпліцитного словотворення	<i>hovetanz-sanc</i>	‘спів під час танцю’

Розширення корпусу моделей, засвідчене в табл. 2, порівняно з ранніми етапами розвитку мови, дає змогу стверджувати, що система трикомполітів починає активно розвиватися, поступово знімаючи ті обмеження, що накладали на неї.

4. Лексикалізація безпосередніх складників трикомполітів. Процес лексикалізації, тобто перетворення окремих елементів мови або їхніх комбінацій на одиниці словникового складу – лексеми або фразеологічні сполучення [1, с. 215], відіграє важливу роль у сполучуваності лексем між собою.

Термін лексикалізація походить від грецького *lexikos* – “словесний” і прийшов у слов'янські мови через німецьке *lexikalisieren* – “перетворювати на одне слово”.

Засновник теорії лексикалізації А. Реформатський розглядав цей процес на прикладі словосполучень. Лексикалізованими він називав невідільні словосполучення, що прагнуть стати одним словом, але ще не втратили форми словосполучення. У реченні такі лексикалізовані словосполучення є одним членом речення. Оскільки лексикалізовані словосполучення за походженням тісно пов'язані з умовами місця і часу, з яким-небудь конкретним випадком, то вони в кожній мові індивідуальні, своєрідні і буквально не перекладаються. Тому їх називають ідіомами [6]. Отже, усі лексикалізовані словосполучення є ідіомами з більшим або меншим ступенем нерозкладності.

Однак лексикалізація характерна не лише для словосполучень, вона може відбуватися на різних рівнях мови (морфологічному, лексичному, синтаксичному). Відповідно до цього, у сучасній лінгвістиці йдеться про різні її типи, а саме:

- перетворення службової морфemi на слово, наприклад: ультра;
- перетворення словоформи на самостійне слово, наприклад: донизу;
- перетворення словосполучення на слово, наприклад: спасибі;
- фразеологізація, наприклад: робити з мухи слона [10, с. 258].

У цьому дослідженні йдеться про лексикалізацію компонентів трикомпонентів у структурно монолітні конструкції, значення яких не дорівнює сумі значень компонентів, з яких вони складаються. У німецькій мові лексикалізація безпосередніх складників багатокомпонентних композитів відіграє особливу роль, адже внаслідок цього процесу композити мовець сприймає як більш спрощені лексеми.

Аналіз відібраних трикомпонентів у середньовісній німецькій мові виявив, що загальна кількість лексикалізованих безпосередніх складників є незначною і дорівнює 63 одиниці (18%), наприклад: свн.: *brâmbër-strûch stm* (Brombeerstrauch) ‘кущ ожини; кущ малини’, *kirchen-diepstal stm* (Kirchendiebstahl) ‘крадіжка церковного майна’.

Одразу зазначимо, що не всі лексикалізовані одиниці виявляють однакову композитоактивність, тобто здатність утворювати серії трикомпонентів. Серед найактивніших лексикалізованих безпосередніх складників назвемо такі: *wîngart* (17 од.), *vast-naht* (16 од.), *wînber* (13 од.), *dinchhof* (9 од.), *lînwât* (10 од.), *tagedinc* (6 од.), *schâchzabel* (5 од.), *sunnentac* (5 од.), *armbrust* (5 од.), *hantwerc* (5 од.), *kranewite* (5 од.).

Зафіксовано і той факт, що лексикалізовані одиниці можна вживати у ролі обох безпосередніх складників (детармінативу і основного слова) трикомпонентів, що свідчить про прагнення мови до раціонального використання наявного матеріалу, наприклад:

свн.:	<i>hantschuoch-macher stm</i>	<i>blëch-hantschuoch stm</i>
‘рукавичник’		‘металеві захисні рукавиці’
<i>armbrust-nuz stf</i>		<i>birse-armbrust stn</i>
‘суглоб; хребець’		‘арбалет для полювання’

Про лексикалізацію окремих безпосередніх складників у структурі трикомпонентних складних іменників свідчить також те, що у словниках зафіксовані паралельні форми дво- і трикомпонентних композитів для позначення одного і того ж явища, наприклад: свн.: *ërtrîch-gerüste stn* = *ërt-ge-rüste stn* (das erdgebäude, die erde) ‘земельні споруди’, *lôr-ber-zwî stmn* = *lôrzwî stmn* (lorbeerzweig) ‘гілка лаврового дерева’.

Наведені дані свідчать про важливість процесу лексикалізації, яка сприяє сприй-

няття безпосередніх складників трикомполітів як монолексем, у подальшому розвитку німецької мови

Отже, трикомполіти у середньовіхньонімецькій мові становлять незначну частку від її загального словникового складу, що пояснюється новизною цієї моделі у німецькій мові переважну більшість утворюють детермінативні комполіти з комплексним детермінативом, який завдяки функціональним особливостям має розгалужену структуру;

- повноскладні комполіти майже в десять разів переважають неповноскладні, активне утворення яких припало на перші етапи розвитку ранньовіхньонімецької мови;
- унаслідок семантичного переосмислення відбуваються певні зміни в граматичних категоріях трикомполітів порівняно з вільними лексемами;
- лексикалізація безпосередніх складників трикомполітів сприяє мовній конденсації та спрощенню сприйняття трикомполітів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Ахманова О. С.* Словарь лингвистических терминов / О. С. Ахманова. – М. : Советская энциклопедия, 1966. – 608 с.
2. *Бах А.* История немецкого языка / Адольф Бах. – М. : Изд-во иностр. л-ры, 1956. – 344 с.
3. *Жирмунский В. М.* История немецкого языка: [учеб. для вузов] / В. М. Жирмунский. – [3-е изд., испр. и доп.]. – М. : Изд-во л-ры на иностр. языках, 1948. – 388 с.
4. *Левицький В.В.* Основи германістики. – Вінниця: НОВА КНИГА, 2008. – 528 с.
5. *Москальская О. И.* История немецкого языка: [учеб. для ин-тов и фак-тов иностр. яз.] / О. И. Москальская. – [2-е изд., испр.]. – М. : Высшая школа, 1985. – 280 с.
6. *Реформатский А. А.* Введение в языковедение. / А. А. Реформатский. – 4-е изд. – М.: Просвещение, 1967. – 542 с.
7. Сравнительная грамматика германских языков. Т. III: Морфология / Отв. ред. М. М. Гухман – М.: Изд-во Академии наук СССР, 1963. – 455 с.
8. *Степанова М. Д.* Теоретические основы словообразования в немецком языке: [учеб. для филол. фак-тов ун-тов и ин-тов иностр. яз.] / М. Д. Степанова, В. Фляйшер. – М. : Высшая школа, 1984. – 264 с.
9. *Филичева Н. И.* История немецкого языка: [учеб. пособие для студ. филолог. и лингв. фак-тов высш. учеб. заведений] / Н. И. Филичева. – М. : Издательский центр "Академия", 2003. – 304 с.
10. Языкознание. Большой энциклопедический словарь / гл. ред. В. Н. Ярцева. – 2-е изд. – М. : Большая Российская энциклопедия, 1988. – 658 с.
11. *Bencke G.F., Müller W., Zarncke F. Mittelhochdeutsches Wörterbuch [Электронный ресурс].* – Режим доступа до словника: <http://urts55.uni-trier.de:8080/Projekte/MWV/wbb>
12. *Engel U.* Deutsche Grammatik / Ulrich Engel. – Heidelberg: Groos; Tokyo: Sansyusya Publ. 1988. – 888 s.
13. *Fleischer W.* Wortbildung der deutschen Gegenwartssprache / Wolfgang Fleischer, Irmhild Barz. – [2., durchges. und erg. Aufl.]. – Tübingen: Max Niemeyer Verlag, 1995. – 375 s.
14. *Henzen W.* Deutsche Wortbildung / Walter Henzen. – [3., durchges. und erg. Aufl.]. – Tübingen : Max Niemeyer Verlag, 1965. – 314 s.
15. *Lexer M.* Mittelhochdeutsches Wörterbuch / M. Lexer. – Stuttgart: S. Hirzel Verlag, 1992. – 1. Band. A – M. – 2262 s.
16. *Lexer M.* Mittelhochdeutsches Wörterbuch / M. Lexer. – Stuttgart: S. Hirzel Verlag, 1992. – 2. Band. N – U. – 2050 s.

17. *Lexer M.* *Mittelhochdeutsches Wörterbuch* / M. Lexer. – Stuttgart: S. Hirzel Verlag, 1992. – 3. Band. V, F – Z, Nachträge. – 1632 s.
18. *Pavlov V.* *Deutsche Wortbildung im Spannungsfeld zwischen Lexikon und Syntax.* – Frankfurt am Main; Berlin; Bern; Bruxelles; New York; Oxford; Wien: Peter Lang. – 2009. – 276 s.
19. *Stepanova M. D., Černyševa I. I.* *Lexikologie der deutschen Gegenwartssprache: (Степанова М. Д., Чернышева И. И. Лексикология современного немецкого языка) : учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений.* – М. : Издательский центр “Академия”, 2003. – 256 с.
20. *Wilmanns W.* *Deutsche Grammatik. Gotisch, Alt-, Mittel- und Neuhochdeutsch* / W. Wilmanns. – 2 unveränd. Aufl. – Berlin; Leipzig: Walter de Gruyter, 1930. – 2. Abteilung: Wortbildung. – 671 s.
21. *Žepić S.* *Morphologie und Semantik der deutschen Nominalkomposita* / Stanko Žepić. – Zagreb: Philosophische Fakultät der Universität Zagreb, Ableitung für Germanistik, 1970. – 126 s.

Стаття надійшла до редколегії 10.02.2012

Прийнята до друку 21.02.2012

STRUCTURAL FEATURES OF THREE-COMPOSITS IN MIDDLE HIGH GERMAN LANGUAGE

Olha Biletska

*National University in Donetsk,
24, Universytetska St., Donetsk, 8305)*

Compounding (the ability of available in the language words to communicate with each other to express new concepts) is one of the oldest methods of replenishing vocabulary through word-formation.

Key words: composition, compound words, lexical units.

СТРУКТУРНЫЕ ОСОБЕННОСТИ ТРИКОМПОЗИТОВ В СРЕДНЕВЕРХНЕНЕМЕЦКОМ ЯЗЫКЕ

Ольга Билецька

*Донецький національний університет,
ул. Университетська 24, г. Донецьк, 83055*

Словосложение, то есть способность слов, имеющих в языке, сочетаться между собой для выражения нового понятия, считается одним из древнейших способов пополнения словарного состава языка путем словообразования.

Ключевые слова: композиция, сложные слова, лексические единицы.